

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MICHIE, DAVID

Pisica lui Dalai Lama și arta de a toarce / David Michie. -

București :

Atman, 2022

ISBN 978-606-9644-06-5

821.111

Ebook și audiobook disponibil pe site-ul www.editura-atman.ro

THE DALAI LAMA'S CAT AND THE ART OF PURRING

Copyright © 2013 by David Michie

Originally published in 2013 by Hay House Inc. USA

Copyright © 2017, 2022 Editura ATMAN – pentru traducerea în limba română. Reproducerea oricărui fragment din lucrarea de față este posibilă numai cu acordul scris al editurii.

Tipărit la Print Expert Oradea

office@print-expert.ro

Editura ATMAN, București, 2022

Tel: 0746.201.369

Web: <http://www.editura-atman.ro>

E-mail: office@editura-atman.ro

Arta de a toarce

Traducere: Mariana Alexandru

Corectură: Irina-Magdalena Nuță

DAVID MICHIE

autor al seriei *Pisica lui Dalai Lama*

PROLOG

A, ce bine, în sfârșit ai ajuns aici, deși ți-a luat ceva timp, dacă îmi permiți s-o spun! Vezi tu, dragă cititorule, am un mesaj pentru tine. Nu unul oarecare, și cu siguranță nu unul de la o persoană obișnuită. În plus, are de-a face cu fericirea ta personală, la nivelul cel mai profund.

Nu e nevoie să te întorci ca să vezi cine e în spatele tău sau chiar lângă tine. Acest mesaj este cu adevărat pentru *tine*.

Nu toată lumea va ajunge să citească aceste cuvinte, ci foarte puțini. Și nici nu ar trebui să crezi că este întâmplător că îți este dat să le citești în acest moment anume din existența ta. Numai cei ca tine cu o karma aparte vor afla ceea ce sunt pe cale să spun – adică cititori care au o legătură deosebită cu mine.

Sau ar trebui să spun cu *noi*.

Vezi tu, sunt Pisica lui Dalai Lama și mesajul meu pentru tine vine de la nimeni altul decât Sfinția Sa. Cum de pot face o asemenea afirmație ridicolă? Mi-am pierdut oare complet mințile? Dacă îmi vei permite să mă încolăcesc în poala ta imaginară, îți voi explica.

La un moment dat, aproape că fiecare iubitor de pisici e pus în fața unei dileme: cum să-i spună companionului său felin că va pleca? Și nu doar pentru un weekend prelungit. *Felul* în care dau oamenii vestea absenței lor iminente este un subiect extrem de delicat pentru feline. Unora le place să fie avertizate din timp asupra acestui lucru, ca să se pregătească mental pentru schimbarea rutinei lor. Altele preferă ca veștile să vină ca un trăsnet: până să realizeze ce se petrece, evenimentele au loc deja.

În mod curios, membrii personalului nostru par să aibă un simț înăscut pentru asta și acționează ca atare, unii vorbindu-le frumos iubitelor lor pisici cu săptămâni înainte de plecare, iar alții scoțând temuta cușcă din dulap pe nepușă masă.

Eu sunt una din cele mai norocoase pisici, pentru că atunci când Dalai Lama pleacă în călătorie rutina treburilor casnice de la Namgyal continuă, în mare, cam în aceeași manieră. Încă îmi petrec o parte din zi pe pervazul de la primul etaj, un loc cu o poziție favorabilă din care pot supraveghea mult cu efort minim, iar o altă parte, în biroul asistenților Sfinției Sale. Și apoi mai este și plimbarea obișnuită la mică distanță către împrejurimile atrăgătoare și ispitele încântătoare de la Himalaya Book Café.

Și cu toate astea, când Sfinția Sa nu e aici, viața nu este aceeași. Cum să descriu faptul de a te afla în prezența lui Dalai Lama? Destul de simplu, este extraordinar. Încă din clipa în care pășește

într-o încăpere, toate ființele sunt atinse de energia sa de fericire sinceră. Indiferent ce se petrece în viața ta, indiferent ce tragedie sau pierdere suferi, atunci când te afli lângă Sfinția Sa trăiești senzația că, la nivel profund, totul este bine.

În cazul în care nu ai trăit o asemenea experiență, e ca și cum ai deveni conștient de o dimensiune a sinelui care a existat dintotdeauna acolo, curgând ca un râu subteran care a rămas nedescoperit până în acel moment. Reconectat la această sursă, nu numai că vei resimți liniștea profundă și izvorul nesecat din adâncul ființei tale, ci, pentru o clipă, vei surprinde și o străfulgerare a propriei tale conștiințe – radiantă, nemărginită și plină de iubire.

Dalai Lama ne vede așa cum suntem de fapt și ne reflectă adevărata natură. De aceea atât de mulți oameni sunt pur și simplu emoționați în prezența sa. Am văzut oameni cu greutate în costume negre care plâng doar pentru că acesta le-a atins brațul. Lideri ai celor mai mari religii din lume stau la coadă pentru a-l întâlni și apoi stau din nou la coadă pentru a fi încă o dată prezentați acestuia. Am privit oameni în scaune cu rotile vărsând lacrimi de bucurie atunci când el s-a cufundat în mulțime pentru a le strânge mâinile. Sfinția Sa ne amintește cât de buni putem fi. Oare există vreun dar mai prețios?

Așa că vei înțelege, dragă cititorule, că, deși continui să mă bucur de un trai cu privilegii și confort atunci când Dalai Lama pleacă în călătorie, prefer totuși ca el să rămână acasă. Sfinția Sa o știe prea bine, tot așa cum recunoaște faptul că sunt o pisicuță căreia îi place să i se comunice când el

urmează să plece. Dacă vreunul din asistenții săi – tânărul Chogyal, călugărul rotofei care îl ajută în treburile monastice, sau Tenzin, diplomatul priceput care îl ajută în chestiunile laice – i se înfațșează cu vreo solicitare de călătorie, el își va ridica privirea și va spune ceva de genul: „Două zile în New Delhi spre sfârșitul săptămânii următoare.”

Ei ar putea crede că astfel își confirmă vizita. În realitate, spune asta în special pentru mine. În zilele de dinaintea unei călătorii lungi, îmi va reaminti de asta prin vizualizarea numărului de nopți în care va fi plecat. Și, în seara de dinaintea plecării, se va asigura întotdeauna să petrecem ceva timp de calitate împreună, doar noi doi. În acele câteva minute vom intra într-o comuniune perfectă așa cum numai între pisici și companionii lor umani poate exista.

Ceea ce mă readuce la mesajul pe care Sfinția Sa m-a rugat să ți-l transmit. L-a adus în discuție în seara de dinaintea plecării într-o călătorie de învățare de șapte săptămâni în Statele Unite și Europa – cea mai lungă perioadă în care am stat despărțiți. Pe când amurgul cuprindea Valea Kangra, s-a retras de la birou, s-a îndreptat spre pervazul pe care mă odihneam și a îngenuncheat lângă mine.

– Trebuie să plec mâine, micul meu Leu de Zăpadă, zise el, uitându-se în adâncul ochilor mei albaștri, în timp ce folosea apelativul său preferat de tandrețe.

Este unul care mă încântă, dat fiind că tibetani consideră leii de zăpadă ca fiind ființe celeste, care simbolizează frumusețea, curajul și voioșia.

– Șapte săptămâni e mai mult decât de obicei. Știu că preferi să fii aici, dar și alte ființe au nevoie de mine.

M-am ridicat și, ducând labele în față, m-am întins cât am putut de bine și am căscat larg.

– Ce guriță roz drăguță, zise Sfinția Sa zâmbind. Sunt bucuros să îți văd dinții și gingiile în stare bună.

Apropiindu-mă mai mult, l-am împins afectuoasă cu capul.

– O, mă faci să râd! zise el.

Am rămas acolo frunte în frunte, în timp ce degetele lui îmi mângâiau ceafa.

– Voi fi plecat o vreme, însă fericirea ta nu ar trebui să depindă de prezența mea aici. Poți fi la fel de fericită.

Cu vârful degetelor îmi masă urechile exact așa cum îmi place.

– Probabil ai impresia că fericirea vine de la statul cu mine sau de la mâncarea care ți se dă la cafenea.

Sfinția Sa știa prea bine de ce eram o clientă așa de înfocată la Himalaya Book Café.

– Dar în următoarele șapte săptămâni încercă să descoperi singură adevărata cauză a fericirii. Când mă întorc, poți să-mi spui ce ai aflat.

Cu blândețe și plin de afecțiune, Dalai Lama mă luă în brațe și se așeză în dreptul ferestrei deschise către Valea Kangra. Era o priveliște magnifică: valea înverzită și șerpuită, pădurile de conifere unduitoare. În depărtare, piscurile înghețate ale munților Himalaya, scânteind în soarele după-amiezii târzii. Vântul lin care adia

prin fereastră era înmiresmat de pin, rododendron și stejar, iar aerul era plin de vrajă.

– Îți voi spune care sunt adevăratele cauze ale fericirii, îmi șopti el la ureche. E un mesaj special doar pentru tine și pentru cei cu care ai o legătură karmică.

Am început să torc și în curând torsul meu deveni asemenea zgomotului gutural și constant al unui motor extern în miniatură.

– Da, micul meu Leu de Zăpadă, spuse Dalai Lama. Aș dori să cercetezi arta de a torce.

CAPITOLUL UNU

Te-ai minunat vreodată, dragă cititorule, cum aparent cea mai banală decizie te poate conduce către evenimente care îți schimbă total viața? Iei ceea ce crezi că este o hotărâre minoră, cotidiană, iar aceasta are urmări incredibile, neașteptate.

Exact asta s-a întâmplat luni după-amiaza când m-am hotărât ca, în loc să merg direct acasă de la Himalaya Book Café, să o iau pe un drum așa-zis pitoresc. Nu era un drum pe care mergeam foarte des, din simplul motiv că nu este chiar pitoresc – și nici măcar un drum adevărat. E mai mult o alee dosnică de la Himalaya Book Café și împrejurimile sale.

Și totuși este un drum mai lung spre casă, așa că știam că avea să-mi ia zece minute, în loc de cinci, ca să mă întorc la Namgyal. Petrecându-mi însă după-amiaza moțâind pe standul cu reviste de la cafenea, am simțit nevoia să-mi dezmoțesc lăbuțele.

Așa că, atunci când am ajuns la ușa de la intrare, în loc să fac la dreapta, am luat-o la stânga. Mergând agale pe lângă ușile laterale ale cafenelei, am făcut din nou stânga și am luat-o pe străduța îngustă folosită pentru tomberoanele de

gunoi, înmiresmată de resturile de la bucătărie și de arome ispititoare. Mi-am continuat drumul, oarecum șovăielnic, din cauza labelor din spate șubrede încă de pe vremea când eram pui. M-am oprit o dată să lovesc un obiect curios în nuanțe de maro și argintiu, înțepenit sub poarta din dos a cafenelei, doar ca să descopăr că era un dop de șampanie care se blocase cumva în zăbrele.

Doar atunci când mă pregăteam să o fac din nou la stânga am devenit pentru prima dată conștientă de pericol. La aproape douăzeci de metri distanță, pe strada principală, am zărit doi câini, cei mai mari și înspăimântători pe care i-am văzut vreodată. Străini în zonă, erau o prezență amenințătoare așa cum stăteau cu nările mărite și blana lungă fremătând în adierea după-amiezii târzii.

Și, ce era mai rău, nu aveau lesă.

În lumina înțelegerii ulterioare a evenimentelor, ar fi trebuit ca în acel moment să mă retrag pe alee și să ies pe poarta din dos a cafenelei, unde aș fi fost în completă siguranță în spatele zăbrelelor destul de largi să mă strecur printre ele, dar mult prea înguste pentru acești monștri.

În clipa în care mă întrebam dacă mă observaseră, mă zăriră și brusc începură să mă fugărească. Instinctiv, am făcut imediat la dreapta și am luat-o la goană cât de repede puteau labele mele șubrede. Cu inima ieșindu-mi din piept și cu coada zbârlită, am gonit disperată în căutarea unui refugiu. În acele clipe pline de adrenalină mă simțeam capabilă să merg oriunde și să fac orice, fie că trebuia să mă cațăr în cel mai înalt copac sau să mă strecur în cea mai îngustă crăpătură.

Însă nu era nicio cale de scăpare, niciun refugiu sigur. Lătratul ranchiunos al câinilor se întetea pe măsură ce se apropiau de mine. Într-o panică absolută, neavând unde să mă întorc, m-am repezit într-un magazin de condimente, crezând că voi găsi un loc unde să mă cațăr în siguranță sau cel puțin să fiu în stare să îmi pierd urma.

Magazinașul era burdușit cu cutii de lemn pe care erau așezate cu grijă boluri din alamă cu mirodenii. Mai multe femei respectabile, care măcinau prafuri în mojarale din poală, scoaseră strigăte de șoc pe când alergam pe la picioarele lor, urmate de răcnete de furie atunci când câinii, dornici de vărsare de sânge, se repeziră după mine.

Am auzit zgomotul metalic produs de castroanele răsturnate.

Nori de condimente se împrăștiară în aer. Repezindu-mă în spatele magazinului, am căutat un raft pe care să mă cațăr, însă am găsit doar o ușă închisă de-a binelea. Și totuși mai era o deschizătură între două cutii care era îndeajuns de largă ca să mă strecur acolo. Dincolo de ea, în loc de perete, era doar o folie de plastic sfâșiată și, în spatele acesteia, o străduță pustie.

Îndesându-și capetele mari în deschizătura dintre cutii, câinii se puseră pe un lătrat frenetic. Îngrozită, am cercetat scurt șanțul: ducea într-un punct mort. Singura soluție era să mă întorc la drum.

Dinăuntru magazinului de condimente se auziră chelălăieli tânguitoare pe când femeile mâniate puneau mâna pe cei doi bățauși. Cu blana albă de obicei lucioasă, dar pudrată acum de condimente de toate culorile, am mers cât de